

REG. NO. M. 2997.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

LIBERTÉ.—ÉGALITÉ.—FRATERNITÉ.

705 297
தனிப்பிரதி அனு 1

ஆசிரியர் :

யாழ்ப்பாணம்

தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை

தமிழ்ப் பண்டிதர்,

சிலோன்.

VITTAGAM

LE RÉDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI,
Tamil Pandit
Jaffna
CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காமே
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஐயர் மடத்து வீதி,
நெம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. II.

புதுவை, புவ (நடு) ஆவணி மீ கந உ (29—8—35)

NO. 39, 40.

திருவாய் மொழி.

இற்பிறப்பறியீரிவரவரேன்னீ ரின்னதோர்தன்மையென்றுணரீர்
கற்பகம்புலவர்களைகணென்றுலகில் கண்டவாதோண்டரைப்பாடும்
சொற்பொருளாளீர்சொல்லுகேன்வம்மின் சூழ்புனல்குடந்தையேதொழும்மின்
நற்பொருள்காண்மின்பாடிநீரும்மின் நாராயணவேன்னும்நாமம்.

கற்றிலேன்கலைகளைம்புலன் கருதும்கருத்துளே திருத்தினென்மனத்தை
பெற்றிலேனதலைப்பேதையென்நன்மை பெருநிலத்தாருயிர்க்கெல்லாம்
செற்றமேவேண்டித்திரிதருவேன் தவிர்ந்தேன்செல்கதிக்குயுமாறெண்ணி
நற்றுணையாகப்பற்றினேனடியேன் நாராயணவேன்னும்நாமம்.

குலந்தருஞ்செல்வந்திந்திமேடியார் படுதுயராயினவேல்லாம்
நிலந்தருஞ்செய்யும்நீள்விசும்பருளு மருளோடுபெருநிலமளிக்கும்
வலந்தரும்மற்றுந்தந்திமே பெற்றதாயினுமாயினசெய்யும்
நலந்தருஞ்சொல்லுநான்கண்டுகோண்டேன் நாராயணவேன்னும்நாமம்.

உ
திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானே நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானேங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
றன்வந்து முந்தமினே.

[திருவாசகம்]

வித்தகம்

புதுவை

புவ (ஸ்) ஆவணி மீ 13 உ

கேட்டி உறுதி கூட்டு
முடைமை.

ஒள வையார் அருளிய
“கொன்றை வேந்
தன்” என்னும் வேத
குத்திரக் கொத்துள்
ஒன்றாகி மிளிரும் இவ் அமுத வாக்கி
யம் உலகியலோடு உண்மை நிலைக்கும்
ஒப்பியதாகின்றது. இவ் இருவகை
நிலைக்கும் ஒப்பிய பொருள் ஈண்டு ஒரு
கிறிது கூறப்படுகின்றது.

“கைப் பொருள் இழந்த காலத்
திலே மனந் தளராமை முன் போல
அப்பொருளுடையனார் தன்மையைச்

சேர்க்கும்” என உலகியலுக்கு ஒப்பிய
பொருள் கூறப்படுகின்றது. வறுமை
யாலும் முன்னிலைகளாலும் துன்பம்
நேர்ந்த காலத்தில்—கேடு வந்த காலத்
தில் மனச் சோர்வடையாது ஊக்கம்
கொண்டு முயலுதல் ஆக்கமடைதற்கு
—பொருளை அடைதற்கு ஏதுவாகும்
என்பது கருத்து. சீவர்களாகிய நாம்
கர்ம சொருபிகளாய் அக் கர்மம் என்
னும் இருவினை வசப்பட்டு உழல்பவ
ராதலால் அவ் வினைப் பயனாகிய ஆக்க
மும் கேடும் மாறி மாறி வருவனவே
ஆகும். நல்வினைப் பயன் ஆக்கமும்
தீவினைப் பயன் கேடும் ஆம். நல்வினைப்
பயனை அதுபவிக்கும் போது மகிழ்ச்சி
அடைந்து அதற்குக் காரணமான நல்
ஊழைப் புகழுவதும், தீவினைப் பயனை
அதுபவிக்கும்போது வெறுப்படைந்து
அதற்குக் காரணமான தீய ஊழை
இகழுவதும் சீவஇயல் ஆகின்றன. இரு
வினையையும் செய்து போந்தவர் நாமே
ஆதலால் அவ் வினைப் பயன் நமக்கு
அதுபவமாய் வந்தே தீரும். அதுபவிக்க
பயன் தீதாய் இருத்தல் பற்றி
அதனை வெறுப்பதால் அது அதுபவ
மாகாது கழிய முடியுமா? விளைத்த
வரே விளைத்ததை உண்ண வேண்டிய
வருமாவர். ஆதலால் நல்லாழ் விளையுங்
காலத்து அதனை உவந்து அதுபவித்து
அமைவது போல, தீய ஊழ் விளையுங்
காலத்து அதனையும் உவந்து அதுப
வித்து அதனால் மனச் சோர்வடை
யாது ஆவன புரிந்து அமைவதே
முறையாகும்.

குறள்.

நன்றாகால் நல்லவாக் காண்பவர் அன்
[றங்கால்
அல்லற் படுவ தெவன்.

(ஊ 38-ம் அதி. ஊழ் செ. 9.)

என்பது தேவர் திருவாக்கு. ஆத
லால் கேடு வரும் போது மதி வைராக்
கியத்தால் அதனைச் சகித்துக்கொண்டு
முயற்சியில் குன்றாது இருந்தால் அம்
முயற்சியே ஆக்கத்தை அடையச்

செய்யும் என்பது திண்ணம். பின்
வரும் ஆக்கமும் கேடும் காரணமாகவே
முயற்சியும் சோம்பலும் நிகழு வன
வாகும்.

குறள்.

ஆகூழாற் றேன்று மசைவிண்மை கைப்
[பொருள்
போகூழாற் றேன்று மடி.

(ஊ 38-ம் அதி. ஊழ் செ. 1.)

என்றனர் பொய்யில் புலவர்.

[ஆகூழ்—பொருள் ஆக்கமுறுதற்குக்
காரணமாகிய ஊழ்—நல் ஊழ். போகூழ்
—பொருளை இழத்தற்குக் காரணமா
கிய ஊழ்—தீய ஊழ். அசைவு இன்மை
முயற்சி. அசைதல்— சோம்பி இருத்
தல். மடி — சோம்பல்.]

பண்டைக் காலத்தில் பெரியார்
எனப் போற்றப்பட்டவர் எல்லாம்
தமக்குக் கேடு வந்த காலத்தில் மனம்
சோராது— தமது முயற்சியை—
கடமையைக் கைவிடாது பெருமை
அடைந்தவரே ஆவர். அரிச்சந்திரன்,
சாவித்திரி, தமயந்தி, பூரீராமர், சீதை,
பஞ்சபாண்டவர் முதலியோர் எல்லாம்
தத்தமக்குக் கேடு வந்த காலத்தில்
மனத் தைரியத்தை விடாது மதி
வைராக்கியத்தோடு ஒழுகியமை
யாலன்றோ உந்த நிலையை அடையப்
பெற்று யாவராலும் போற்றப்பட்
டனர். சரித்திரங்களால்—இதிகாசங்
களால் புகழ்ந்து பேசப்பட்டவர் எல்
லாம் கேட்டில் உறுதி கொண்டு முயன்
றவரே ஆவர். இராமாயண பாரதக்
கதைகள் முதலியன எல்லாம்

“கேட்டில் உறுதி கூட்டு முடைமை”

என்னும் அமுத வாக்குக்கே இலக்
கியமாகித் திகழ்கின்றன என்பது
மிகையன்று. அரிச்சந்திர பன்னன்
சகிக்க முடியாத துன்பங்களே மேலும்
மேலும் தனக்கு நேர்ந்த காலத்தும்
அவற்றை மதி வலியாற் பொறுத்துத்
தன் கடமையிற் குன்றாது வாய்மை
யைக் கைக்கொண்டமையால் இன்றும்

அவன் புகழ் உந்த நிலையில் வைத்துப் போற்றப்படுகின்றது. பின்வரும் செய்யுட்கள் அன்னவன் அடைந்த கேட்டினையும் அக்கேட்டால் மனம் தளராத உறுதி கொண்டு பணி புரிந்த மதி வைராக்கியத்தையும் நன்று புலப்படுத்துகின்றன.

அரிச்சந்திர புராணம்.

சேய்மை அண்மையினுயிர்க்கொருதுணை
[வெண்சிறந்த
வாய்மையால் அகந்தாய்மையாம்; மற்றிலை
[புறத்தைத்
தாய்மை செய்வது நீரலால் சொல்லின்
[வெறுளதோ
நோய்மை செய்யினும் வாய்மையே
[நோன்புமக்கறிதி.]

பதியிழந்தனம்பாலனை இழந்தனம்படைத்த
நிதி இழந்தனமினிநமக்குளதெனநினைக்கும்
கதியிழக்கினும் கட்டுரை இழக்கிலே
[மென்றன்
மதி இழந்து தன்வாயிழந்தருந்தவன்மறைந்
[தான்.]

[அருந்தவன் — அரிச்சந்திர மன்ன
னுக்குக் கேடு விளைத்தலால் அவனைச்
சோதனை புரிந்த விசுவாமித்திரன்]

சாவித்திரி என்பவள் அற்ப ஆயுள் வாய்ந்த சத்தியவானை மணந்து மன உறுதியோடு முயன்று அவனது உயிரைக் கவரவந்த கூற்றுவனையும் வசப்படுத்தித் தன் கணவன் தீர்க்காயுறும் மாமன் மாமியர் நேத்திரப் பேறும் அரசும் பெறும்படி செய்தனள் என்ப. கற்புக் கரசியாகிய தமயந்தி என்பவள், கலியின் சூழ்ச்சியால் அரசிழந்த தன் கணவனாகிய னா மகாராஜன் தன்னைக் கானகத்துக் கைவிட்டு அகன்ற காலத்தும் ஒரு தந்திரத்தால் அவனைத் தந்தைபால் வருவித்து அவனுக்கு உற்ற துன்பத்தையும் நீக்கி நல்வாழ்வு பெற்றனள். கானகத்துக் காரிருளில் கணவன் கை விட்டுப் பிரிந்த காலத்தில் தமயந்தி அடைந்த துன்பம் — கேடு என்னென்று உரைக்கப்படும்! கேட்டால் மனம் தளராத

தன் கற்பையும் காத்து நாயகனையும் மீளப் பெற்று வாழ்ந்த இவ் உத்தம நங்கையின் மன உறுதியானது “கேட்டில் உறுதி கூட்டும் உடைமை” எனும் முது மொழிக்கே இலக்கியமாயிற்று அல்லவா?

மந்தரை சூழ்ச்சியால் சிற்றன்னை யாகிய கைகேயி என்பாள் ஸ்ரீராமபிரானை அரசரிமை இழக்கவும் பதினான்கு வருடம் கொடிய கானகத்து உறையவும் கேடு சூழ்ந்த காலத்து, “ஆவியைச் சனகன் பெற்ற அன்னத்தை அமிழ்தின் வந்த தேவியை” — சீதையைப் பிரிந்து அவ் இராமபிரான் அடைந்த துயரம் சிறிதாகுமா? இத்தகைய கேட்டில் மனம் சோராது உறுதி கொண்டு நின்று முயன்றமையாலன்றோ அவ் இராமபிரான் இழந்த அரசரிமையையும் சீதையையும் மீளப் பெற்று இன்னும் யாவராலும் போற்றப்படுபவனாயினர். கவிச்சக்கிரவர்த்தியாகிய கம்பர் கூறிய பின் வரும் செய்யுட்கள் கைகேயியின் இரக்க மின்மையையும் அவளால் நேர்ந்த கேட்டின் திறனையும் நன்று புலப்படுத்துவனவாகும்.

கம்பராமாயணம்.

சுமையானத்திடையே துணையேகத்
தோன்றல் துயர்க்கடலினேகத்
கடுமையார்கானகத்துக்கருணையார்கலியேக
கழற்கால்மாயான் [க்
நெடுமையாலின்மளந்தலகமெலாந்
தன்மனத்தேநினைந்துசெய்யும்
கொடுமையால் அளந்தானையாரிவாரென்
றுரையென்னக்குரிசில்குறும்.

[துணை — தசரதன். தோன்றல் — மகனாகிய பரதன். கருணை ஆர்கலி — கருணைக் கடல் — ஸ்ரீராமன். குரிசில் — பரதன்.] குகன் கைகேயியை யார் இவர என்று வினவப் பரதன் கூற்றாகி எழுந்தது பின்வரும் செய்யுள் என்க.

படரெலாம்படைத்தானைப்பழிவளர்க்குஞ்
செவிலியைத்தன்பாழ்த்தபாவிக்க
குடரிவேநெடுங்காலங்கிடந்தேற்கும்
உயிர்ப்பாரங்குறைந்துதேய

உடரெலாமுயிரிலாவெனத்தோன்று
முலகத்தே ஒருத்தியன்றே
இடரிலாமுகத்தானை அறிந்திலையேல்
இந்தின்றொளென்னையின்றான்.

[ஹை அயோத்தியாகாண்டம் குகப்படலம்
[செ. 69, 70.)

இவ்வாறு கூறிய கம்ப நாடர் அக்கைகேயினால் விளைந்த கேடே ஸ்ரீராமபிரான் முதலியோர் ஆக்கத்துக்கும் உலக நன்மைக்கும் காரணமாயிற்று எனப் பின்வரும் செய்யுளால் வெகுநயம் தோன்றக் கூறியது வியக்கற்பாலதே ஆம்.

அரக்கர்பாவமும் அல்லவா இயற்றிய அற
[மும்
துரக்க, நல்லருள் துறத்தனர் துமொழிமட
[மான்
இரக்கம் இன்மையன்றோ! இன்றிவ்வுலகக்
[கள்ளிராமன்
பரக்குந்தொல்புகழ் அழகுநீள்பருகுகின்
[மதுவே.
(ஹை மந்தரை சூழ்ச்சிப்படலம் செ. 78.)

நல்லோரை வருத்திய அரக்கர் செய்த பெரிய பாவமும், அவ் அரக்கர் கொடுமையைப் பொறுக்க முடியாத இறைவனை நோக்கி முறையிட்டி வழிபாடுகள் உருற்றிய நல்லோர் புரிந்த நல்லறமும் தூண்டியதனால் கைகேயி என்னும் அரசியானவள் தனது உந்நதமான குலத்துக்கு ஏற்ற நல்லருளையும் துறக்க வேண்டியவளாயினர். அவளது இரக்க மின்மை அல்லவா — அவள் அன்று இரங்காது இருந்ததனால் அல்லவா இன்று இவ்வுலகங்கள் எல்லாம் ஸ்ரீராமனது புகழாகிய — சரிதமாகிய அமுதத்தைச் செவிவாயாக நெஞ்சு வயிறாகப் பருகிப் பருகிப் பேரானந்தத்தை அடைந்து கொண்டு இருக்கும்படி நேர்ந்தது? என அக்கைகேயியின் செயலைப் பெருமைப்படுத்திக் கூறிய கம்பர் கவி நயம் மிகவும் இன்பம் தருவதே ஆம். இச்சம்பவம் கேடே ஆக்கம் தருவது — கேடே ஆக்கம் என்பதனை நன்று புலப்படுத்துகின்றது. காட்டில் சீதையின்

பிரிவிற்கு ஆற்றாதும் பிறவாறும் ஸ்ரீ
ராமர் அடைந்த துன்பம் எவ்வளவு?
இராவணனால் கவரப்பட்ட போதும்
சிறைக்கண் வைக்கப் பட்டபோதும்
பிறவாறும் சீதை அடைந்த துயரம்
இவ்வளவிற்று என இயம்ப ஒண்
ணுமோ? பின் வரும் செய்யுட்கள்
சீதை பிரிவால் இராமன் அடைந்த
துயரத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன.

மயிலும்பெடையுமுடன் நிரியமானுங்
கலையுமருவிவரப்
பயிலும்பிடியுங்கடகரியும்வருவ திரிவ
பார்க்கின்றான்
சூயிலும்புஞ்செழுந்தேனும்குழலும்
யாமுங்கொழும்பாகும்
அயிலுமமுதுஞ்சுவை நீத்தமொழி
யைப்பிரிந்தாலழியானே .

பொழிலேநோக்கும்பொழிலுறையும்
புள்ளேநோக்கும்பூங்கொம்பின்
எழிலேநோக்குமிளமயிலினியல்பை
நோக்குமியல்பானான்
குழிலேநோக்கிக்கொங்கையிணைக்
குவட்டைநோக்கியக்குவட்டின்
தொழிலேநோக்கித்தன் னுடையதோளை
நோக்கிநளங்கழிப்பான்.

(ஹை ஹை ஆரணியகாண்டம் அயோமுகிப்
படலம் செ. 29, 31.)

மாயப் போலிச் சந்நியாசி வடிவொடு
சென்று சீதையால் உபசரிக்கப்பட்ட
இராவணன் தனது சொந்த வடிவ
மாகிய அரசுக்க வடிவைக் காட்டிய
போது அன்னவள் அடைந்த துயரம்
பின் வரும் கம்பநாடர் வாக்கானன்றிப்
பிறவாறு கூறப்படுதல் முடியாத காரி
யமே.

ஆற்றவெந்த துயரத்தன்னொளாண்டுற்ற
[அலக்கண்ணோக்கின்
எற்றமென்றிணைக்கலாகும்எ திரீஎதித்தியம்ப
[லாகும்
மாற்றமொன்றில்லைசெய்யும்வினையிலை
[வரிக்கலாகுர்க்
கூற்றம்வந்துற்றகாலத்துயிரேனக்குலைவு
[கோண்டார்ள்.
(ஹை சடாயு உயிர் நீத்த படலம் செ. 66.)

இதனால் உடலை விட்டு உயிர் பிரித
லாகிய மரண வேதனை சகித்தற்கு அரி
யது என்பதும் நன்று பெறப்படும்.

இராம ராவண யுத்தத்தில் இந்திர
சித்து விடுத்த பிரமாத்திரத்தால் இலக்
குமணன் மயங்கிக் கிடந்த காலத்து
ஸ்ரீ ராமபிரான் வருந்திப் புலம்பியதா
கக் கூறப்பட்ட செய்யுட்களுள்ளும்
சில காட்டுதும்.

எந்தைஇறந்தானென்றுமிருந்தேனுல
[கெல்லாம்
தந்தனென்றுங்கொள்கைதவிர்ந்தேன்
[தமியல்லேன்
உய்ந்துமிருந்தாய்நீயெனலின்றேனுரை
[காணேன்
வந்தெனையாவந்தெனையாஇனி
[வாழேன்.

என்றென்றேற்கும்விம்முமுயிர்க்கும்
[இலையெகிச்
சென்றென்றெண்டோடிந்தியமெல்லாம்
[சிறையெய்தப்
பொன்னும்மென்னுந்தம்பியைஆர்வத்
[தொடுபுல்லி
ஒன்றுந்தேரான் தன்னைமறந்தான் துயில்
[வற்றான்.
(ஹை யுத்தகாண்டம் பிரமாத்திரப்படலம்
[செ. 206, 221.)

இவ்வாறு புலம்பிய இராமனும்
மயங்கிக் கிடந்தபோது போர்க்களத்
தில் உய்க்கப்பட்ட சீதாபிராட்டியின்
நிலைமையைக் குறித்துக் கம்பர் கூறிய
செய்யுட்கள் எவர் மனதையும் உருக்கு
வனவாகும். அவற்றுள்ளும் சில காட்
டுதும்.

கண்டாள் கண்ணால் கணவனுருவன்
யொன்றுங்காணாதான்
உண்டாள் விடத்தையெனவுடலுமுணர்வு
முயிர்ப்புமுடேனய்தான்
தண்டாமரைப்பூநெருப்புற்றதன்மை
யுற்றாடரியாதான்
பெண்டானுற்றபெருமீழைஉலகுக்
கெல்லாம்பெரிதன்றே.

மங்கையழலும்வாடும்மெயில்களமுதார்
முழுவிடையோன்
பங்கிலுறையுங்குயிலமுதாள்புதுமமலர்
மேல்மாதமுதாள்
கங்கையமுதாள்நாமடந்தைஅமுதாள்
கமலத்தடங்கண்ணன்
தங்கையமுதாள்இரங்காதஅரக்கிமாருத்
தாரீந்தமுதார்.

விழுந்தாள்புரண்டாள்உடல்முழுதும்
வியர்த்தாளுயிர்த்தாள்வெதும்பினுள்
எழுந்தாளிருந்தாள்மலர்க்கரத்தை
நெரித்தாள்சிரித்தாள்எங்கினுள்
கொழுந்தாளன்றான் அயோத்தியர்தம்
கோவேஎன்றான் எவ்வுலகும்
தொழுந்தாளரசேயோஎன்றான்
சோரந்தாளரம்மத்தொடங்கினுள்.
(ஹை பிராட்டி களங்காண்ட படலம்
[செ. 4, 5, 9.)

இவ்வாறு நினைக்கவும் சொல்லவும்
ஒண்ணாத இன்னல் பல நேர்ந்தும்
அவற்றால் மன உறுதியை விடாது
முயன்று ஈற்றில் இராமனை ஜெய
மடைந்து சீதையையும் அரசரிமை
பையும் அடைந்து பெரு வாழ்வு பெறு
வானாயினன். இவ்வநே தருமன் முத
லிய பஞ்ச பாண்டவரும் துரியோதன
னால் சகித்தற்கரிய துன்பங்களை
அடைந்தும் தமது மனத்தையிதனை
விடாது முயன்று பகையை வென்று
தமது அரசரிமையை அடைந்தனர்.
துரியோதனன் முன்னிலையில் கடோற்
கசன் கூற்றாகி எழுந்த பின் வரும்
பாரதச் செய்யுட்கள் பாண்டவர்க்கு
அத் துரியோதனனால் நேர்ந்த கேடு
களை — தீமைகளைத் சுருங்கக் கூறி
விளக்குகின்றன.

வில்லிபுத்தூர் பாரதம்.

அந்தவுரைமீண்டவன்கேட்டாங்கவளை
நகைத்துரைப்பான் அரசுக்கேனும்
சுந்தனையிலவிரகெண்ணார்செருமுகத்தில்
வஞ்சகமுஞ்செய்யாரையா
வெந்திறல்கூர் துணைவருக்குவிடமருத்தார்
நிரைக்கமுலில்வீழ்ச்சொல்லார்
உந்துபுனலிடைப்புதையாரோருரி
லிருப்பகற்றருரையுந்தப்பார்.

செழுந்தழல்வாழ்பனைக்கொளுவார்
செய்ந்நன்றிகொன்றறியார் தீங்குபூணர்
அழுந்துமனத்தழுக்குரை அச்சமுமற்
றருளின்றிப்பொய்ச்சூதாடார்
கொழுந்தியரைத் துகிலுரியார்கொடுங்
கானமடைவித்துக்கொல்லஎண்ணார்
எழுந்தமரின்முதுகிடார் இவைஎல்லாம்
அடிகளுக்கே ஏற்பளன்றன்.

(ஹைபதிமூன்றாம் போர்ச் சருக்கம்
செ. 239, 240.)

எமது தமிழ் நாட்டில் — இரந்து தே
சத்தில் இவ்வாறு கேட்டினால் மனஞ்
சோராது முயன்று வென்றி எய்திச்
சிறந்து விளங்கினோர் மிகப் பலராவர்.

மேலைத் தேசத்தவருள்ளும் கேட்
டில் உறுதி கொண்டு முயன்று காரிய
சுத்தி பெற்றோர் பலர். தானே சங்கற்
பஞ் செய்து துணிந்து கொண்ட கப்
பல் யாத்திரைக்காகத் தனக்கு உதவி
செய்யும்படி அரசர்கள் பிரபுக்களாய்
உள்ளோர் யவர்க்கும் விண்ணப்பம்
செய்து மிக்க உழப்படைந்து ஈற்றில்
மூன்று கப்பல்களைப் பெற்றுப் புறப்ப
ட்டுப் பலவகையான இன்னல்கள் —
இடையூறுகளுக்கு ஆளாகித் தன்னைக்
கப்பலோட்டிகள் கொல்லத் துணிந்த
போதும் மனம் சோராது உறுதி கொ
ண்டு மேலும் மேலும் சென்று
அமெரிக்காவைக்கண்டு பிடித்த
“கோலம்பல்” என்பவன் புகழ் இன்
றும் நின்று நிலவுகின்றது அல்லவா?
“றபர்ட்புறாஸ்” என்பவன் ஆறுமுறை
புத்தத்தில் தோல்வியடைந்தும் அதனா
லான கேட்டைப் பொருட்டுத்தாது
மன உறுதியோடு ஏழாம் முறை புத்
தத்திற்குச் சென்று வென்றி பெற்று
“ஸ்கோழ்லான்ட்” இன் சுவாதீனத்
தைத் தாபித்தனன் அல்லவா? “அசாத்
தியம் என்பது அவிவேகிகளின் அகராதி
யில் காணப்படும் சொல்” என்புகன்ற
நெப்போலியன் விடாமுயற்சி — கேட்
டில் உறுதி எத்துணைப் பெரியது? இவ்
வாறு வரும் உதாரணங்கள் பல. விரிப்
பிற் பெருகும். இவ்வெல்லாம் “கேட்
டில் உறுதி கூட்டும் உடைமை” என்

னும் அமுத மொழிக்கே இலக்கிய
மாகத் திகழ்ந்தனர் என்பதில் எட்
டுணையும் ஐயமில்லை.

குறள்.

அடுக்கி வரினு மழிவில்லான் உற்ற
இடுக்கண் இடுக்கட் படும்.

(ஹை 63-ம் அதி. இடுக்கணழியாமை செ. 5.)

என்றனர் பொய்யில் புலவர். துன்
பம் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக இடை
விடாது வந்ததாயினும் அதனால்
தனது மன உறுதியை விடாதவன்
அடைந்த அத் துன்பமே துன்பத்தை
அடையும் என்பது இதன் பொருளா
கும். தனது கொள்கையை — மன
உறுதியைக் கை விடாது முயல்ப
வனைத் துன்பம் செய்க்கிடந்தது யாது
மில்லை என்பது கருத்து. கேடு — துன்
பம் என்பன இயல்பே ஆம். ஒருவகை
மனக் கோட்பாடே — மன நிலையே
துன்பம் எனப்படுவது. ஆதலால் மனம்
மாறுபட்ட இடத்து — கருத் திரிந்த
போது துன்பம் நீங்கிவிடும் — துன்
பமே இன்பமாக மாற்றமடையும்.
வேடம் தந்திரம் வஞ்சகம் என்பன
வற்றால் உயிர் வாழும் நடைப் பிணங்
களாகிய நாம் கருத் திருந்தாத வரை
உண்மையை உணர முடியுமா? இயற்
கைமாறுமா? கரு என்பதே இயற்கை.
உலகம் இவ் உண்மையை உணர்வது
கடினம்.

குறள்.

வெள்ளத் தனைய இடும்பை அறிவுடை
[யான்
உள்ளத்தின் உள்ளக் கெடும்.

(ஹை 66 செ. 2.)

என்றனர் பொய்யில் புலவர். வெள்
ளம் போல அளவிறந்த துன்பங்கள்
எல்லாம் அறிவுடையான் தனது தாய்
உள்ளத்தால் உண்மையை நாடுங்கால்
ஒழிந்து விடும் என்பது இதன் பொரு
ளாகும்.

இது பற்றியே வினைப் பயனை
“நினைப்பு” என்றான் ஓளவை என அறி
தற்பாற்று.

ஓளவையார் முதாரை.

வினைப்பயனைவெல்வதற்குவேதமுதலா
அனைத்தாயநூலகத்துமில்லை — நினைப்ப
[தனைக்
கண்ணுறுவதல்லாக்கவலைபடேல்நெஞ்சே
[மெய்
விண்ணுறுவார்க்கில்லைவிதி.

(ஹை வாக்குண்டாம்)

“வினைப் பயனை வெல்வதற்கு வேத
முதலா அனைத்தாய நூலகத்தும்
இல்லை” என்பது உலகில் வழங்கும்
வேதம் முதலிய நூல்கள் குருநெறிபை
நாடச் செய்யும் அவ்வளவில் பயன்
படுவனவே யன்றி, சீவர்கள் விதியை
வென்று நித்தியத்துவம் பெறுதற்கு
ஏற்றவாறு அவரவர் சட்பேதம் கர்ம
பேதம் என்பனவற்றிக்கு ஏற்ற சாதக
யோகங்களைக் கூறமாட்டா என்னும்
வேத உண்மையை உணர்த்தி நின்றது.
“நினைப்பு” என்பது வினைப் பயன்
இன்பமும் துன்பமுமாகல் கருத்து
வகையானன்றிப் பிறவாறு இல்லை என்
பதனை உணர்த்தி நின்றது. “மெய்
விண்ணுறுவார்க்கு இல்லை விதி” என்
பது உரிய சாதகங்களால் மெய்யாகிய
உடல் அமலமடைந்து ஞானகாச வடி
வாய் — சிதாசாச வடிவாய் ஒடுங்கப்
பெறும் மெய்யடியாராகிய தத்துவப்
பெரியார்க்கு விதி இல்லை — அவரே
விதியை வென்று நித்தியத்துவம் பெறு
பவர் என்பதனை உணர்த்தி நின்றது.

மனச் சோர்வடைதலே — மன
உறுதி கெடுதலே — அவச்சலன மடை
தலே துன்பத்தின் பயனாகும். ஆத
லால் கேடு என்னும் துன்பம் வரும்
போது அதனைப் பொருட்டுத்தாது
மன உறுதி கொண்டு முயன்றால்
அதுவே ஆக்கத்தை அளிப்பதாகும்.
இவ் உண்மையையே,
“கேட்டில் உறுதி கூட்டும் உடைமை”

என்பதனால் உலகியலுக்கு ஒப்பிய வாயு கூறினாள் ஓளவை என்க.

மேல் இம் மந்திரம் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியவாயு நிற்பல் ஒரு சிறிது சுருங்க உரைத்து இக்கட்டுரை முடிக்கப்படும்.

விடு பெறச் சமைந்து நிற்பான் ஒருவனைப் பல சென்மங்களுக்கு வித்தாய் அமைந்த வினைகள் எல்லாம் சங்கேதமாய்த் திரண்டு அலைத்து நிற்கும். அவ்வினைகள் அவனை எவ்வளவு இழிவு படுத்தவேண்டுமோ அவ்வளவு வாக இழிவு படுத்தும். ஏன்? எத்தனையோ சென்மங்களுக்கு வித்தாய் இருக்கும் அவ்வினைகள் ஒரே சென்மத்திற்குள்ளே அநுபவமாய் வந்து கழிய வேண்டியன ஆதலால் என்க. குரு நெறி கடைப்பிடித்து — திருவருணாட்டம் வழுவற வகித்து ஒழுக்குவோர்க்கு அவ்வினைகள் இலேசமான அநுபவமாய் வந்து வந்து கழியும். எம் பெருமான் கருணையால் அவற்றை அநுபவிக்கச் செய்து ஒழித்தல் என்பதின் பொருள் இதுவே ஆம். அன்றி அவ்வினைகள் யாவற்றையும் பூரணமாக அநுபவித்தல் என்பது முடியாத காரியம். இவ் உண்மை “வித்தகம்” தொகுதி 2 இல 13 இல் “விட்டகுறை” என்னும் கட்டுரையில் விளக்கிக் கூறப்பட்டது. ஆங்குக் காண்க; அன்பர்கள் வினையை ஊட்டிக் கழிக்கு முகத்தால் இறைவன் அவர்களை வருத்துவது—சோதிப்பது அவரைப் புனிதராக்கி ஆட்கொள்ளுதற் பொருட்டே ஆம். எம் பெருமான் அருளால் வினை அநுபவம் ஒழியவே இருவினை சொரூபமாகிய வினைப்போக தேகம்—பிராரத்த ததவாகிய மருளுடம்பு சாதலுறச் சாதலடையும் — மாற்றமடையும். வினை அநுபவத்தால் நேரும் கேட்டில் மனம் தளராத உறுதி கொண்டு — மதி வைராக்கியத்தோடு பணி செய்து கிடத்தலாற்றான் இப்பெற்றி கைகூடும்; கேடு ஆக்கமாகும் — கருத்திரியும் — துன்பம் நீங்கும் — இன்ப துன்பம் சமமாகும் — இருவினை ஒப்பு மல பரிபாகம் கை வரும். இவ்வாறு மாறப் பெற்ற

பின், தூலம் அசுத்த நிறை நீங்கி அன்றாடக்கையாய்ச் சூக்குமமாகும். (ஒவடிவம்) ஆதலால், தான் அவன் ஆகும் உண்மைச் சமாதிகைகூடப் பெறும்; நித்தியத்துவம் உளதாகும் என்க.

மெய்யடியார் எல்லாம் ஆசான் உரை வழி வழுவின்றி ஒழுகி இருவினை ஒப்பு மல பரிபாகம் பெறுதற்கண் அடைந்த துன்பத்துக்கு—கேட்டிற்கு அளவில்லை — அவர் அடைந்த துன்பங்களைப் புலப்படுத்தும் பாடல்கள் திருவாசகம் முதலிய திருமறைகளில் பாக்கக் காணப்படும். இதுவரை “வித்தக” வாயிலாக வெளி வந்த கட்டுரைகள் பலவற்றில் அவை எல்லாம் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஈண்டும் காட்டப்புகின் மிகப் பாக்கும். ஆங்காங்குக் கண்டு தெளிக.

(1) இருவினை ஒப்பு சாமான்ய மன்று. அதனாலாய்,

(2) மல பரிபாகமோ! எனின், அதன் பெட்டைக் கூற யார் தாம் வல்லவர்?

(3) பின்பு சத்தி பாதம் பதிவது என்றால் அம்மம்! அந்தந்தோ! வறுமை! வறுமை! தாங்க முடியாத வறுமை!

முன்னிலைக் கோரணிகள் வந்து உயிரை வாட்டும். அறு சுவையும் அற்று ஒரு சுவைக்குமே வழியின்றித் தவிக்கச் செய்யும். சத்தி பாதம் எவ்வளவு நிறை பதிய வேண்டுமோ அவ்வளவு நிறை பதியப் பெற்றாலன்றிச் சுகம் என்பது சொப்பனத்திலும் உண்டோ? சுகம் இன்று எனினும் துன்பங்கட்கு அளவுண்டோ? இல்லை. இல்லை. திருவருளே அதனை அறியும். சுடலையாடி ஆடினதை ஆடினவனே அறிவனன்றி வேறு யார் அறியவல்லார்? பிசுநாடனம் என்பது பொய்க்குமா? சூலம் தாங்கிய சிவம் பிசுநாடனாப்ச் சுடலையாடியபின் பெம்மாறாய் அரியாசனம் பெற்று அரசுபரிவன் என்பதை உலக மாக்கள் கதை

எனக் கண்டனரே யன்றி வாய்மை இன்னது என அறிவரோ? அறியத்தான் முடியுமோ? அளவிறந்த துன்பத்தில் — கேட்டில் உறுதி கொண்டு மதி வைராக்கியத்தோடு பணிசெய்து கிடக்கும் மெய்யடியார்க்கே மேலே கூறிய உந்த நிலை — வாய்மையான உடைமை கைவரப் பெறுவதாகும்.

குரு நெறி கடைப்பிடித்து ஒழுகும் மெய்யடியார்க்கு உலக உய்வின் பெட்டிக் கேடடையும் என்பது பின் வரும் பிரபல சருதிபால் நன்று வலியுறுதல்கண்டு கொள்க.

திருவாசகம்.

கொம்மை வரிமுலைக் கொம்பனையான்
[கூறனுக்குச்
செம்மை மனத்தால் தீர்ப்பணிகர் செய்
[வேனுக்கு
இம்மை தரும்பயன் இத்தீனையும் ஈங்
[கொழிக்கும்
அம்மை குலாத்திலை ஆண்டானைக்
[கொண்டன்றே.
(ஊ குலாப்பத்து செ. 10)

மெய்யடியார் எல்லாம் உலக உய்வின் பெட்டிக் கேடடையப் பெற்று நாயின் நிலைமையினும் கீழான நிலைமையை அடைந்து உலகத்தவரால் இகழப்பட்டனர்; புரக்கணிக்கப்பட்டனர். பல சென்மங்களுக்கு வித்தாய் அமைந்த வினைகள் ஒருங்கு சேர்ந்து அநுபவமாய் அவரை வாட்டியமையே அவர்க்கு நேர்ந்த கேடு எனப்பட ஆம். அத் தகைய கேட்டினும் சிறிதும் மனம் சோராத உறுதி கொண்டு மலை இலக் காகிய அமல முதற்படியை அடைந்து உய்தி பெற்றனர். “நீரண்ட புரோதாயம் ஆடப் பெற்றோம்” (அப்பர் தேவாரம்) என்றவாறு தமது உரிமையை — உடைமையை அடையப் பெற்றனர். அவர் தம் வினை அநுபவங்களால் — அநுட்டானங்களால் அசுத்தப் பௌதிகங்கள் கெட்டு விமல பௌதிகமாகத் திரியப் பெற்றன. சாதலுறச் சாதலே கேடு என்பது. திரிதலே ஆக்

கம் என்பது. ஆதலால் கேடே ஆக்கம் ஆக்கமே கேடு எனப்படும். உடலுயிரில் உள்ள அசுத்த நிறை கேடடைதலும் அமல நிறை ஆக்க முறுதலும் ஒருங்கே நிகழ்வன ஆகும். இதனால் சாதலுறச் சாதல் அமைந்து மாற்றிப் பிறத்தலாகிய துவிஜத்துவம் உளதாகும். இவ் வுண்மையே,

குறள்.

நத்தம்போற் கேடும் உளதாகுஞ் சாக்
[காடும்]
வித்தகர்க் கல்லால் அரிது.

(ஊ 24-ம் அதி. புகழ் செ. 5)

என்னும் தேவர் திருவாக்கால் கூறப்பட்டது. கேடும் ஆக்கமும் ஒருங்கே நிகழ்தலும் அதனால் சாதலுறச் சாதல் அமைந்து நித்தியத்துவம் உளதாலும் மெய்யடியாராகிய வித்தகர்க்கே எளிதாகும் என்பது இதனால் வலியுறுத்தப்பட்டது. வினை அதுபவங்களால் — முன்னிலைகளால் நேரும் அளவிறந்த துன்பங்களால் உலக உய்வின் பெட்புக் கேடடைதலாகிய கேட்டில் மனம் தளராத உறுதி கொண்டு தலை துணிக்கப்படும் வினைவரினும் அஞ்சாது அவ் இகலுக்கு எதிர் சாய்ந்து பணி செய்து கிடத்தலாற்றான் உடைமை — புரோதாயம் என்னும் பழைய உரிமை — சிவ போகம் — சிவலோக வாழ்வு கை கூடும் என்க.

குறள்.

இகலிற் கெதிர்சாய்ந்த லாக்க மதனை
மிகலாக்கி னாக்குமாங் கேடு.

(ஊ 86-ம் அதி இகல் செ. 8.)

என்றனர் பொய்யில் புலவர்.

மாறுபாடான உலகியலுக்கு எதிர் சாய்ந்து பணிசெய்து கிடத்தல் ஒரு வனுக்கு ஆக்கமாகும். அன்றி அம்மாறுபாட்டின் கண் தற்சுதந்தரத்தால் மிகுதலை மேற் கொண்டால் ஆக்கம் அமையப் பெறுது கேடே மிகுதலை மேற்

கொள்ளும் என்பது இதன் பொருளாகும். கேடின்றி ஆக்கமில்லை. ஆக்கமின்றிக் கேடில்லை. கேடே ஆக்கமாகத்திரிய வேண்டும். ஆதலால் கேடாகிய அவ் இகலுக்கு எதிர் சாய்தலே முறையாகும். எதிர் சாயாது ஒழியின் ஆக்கம் அமையாது. மற்றே, ஆகாமிய வினை ஏறி அதனால் அசுத்த நிறையே ஆக்கமுற்று மரணமே — பிறனி நெறியே உளதாகும் என்க. இது பற்றியே “மிகல் ஊக்கின் ஊக்குமாம் கேடு” என்று கூறப்பட்டது. ஆக்கம் என்பது சரீரத்துள்ள அமல நிறையாகிய சத்துவம் முனை கொண்டு வினை வேறுதல் ஆகும்.

அப்பர் தேவாரம்.

தாயத்தார் தமர்நன்னிதிஎன்னும்இம்
மாயத்தேகிடத்திடமயங்கிடேல்
காயத்தேஉள்காணார்முனையினை
வாயத்தால்வணங்கீர்வினைமானவே.

(ஊ திருக்கானூர் திருக்குறந்தொகை செ. 3.)

இவ் அமல முனையே அகண்டாகார அமல சொருபம் எனப்படுவது. திவலையாய் இருக்கும் இதனை வினை வேற்றுதலே ஆக்கம் என்பது. இதனற்றான் வாய்மையான சித்தியும் முத்தியும் உண்டு. இதுவே வாய்மையான உடைமை இதனை அடைதற்கே “கேட்டில் உறுதி” வேண்டப்படுவது. இவ் உறுதியே இவ் உடைமையைக் கூட்டும் என்க. இவ் அகண்டாகார அமல சொருபம் என்னும் அமல ஒளி — சிவம் ஆக்க முற்றுத்தான் (சீவத்துவம்) என்பதன் இருப்பு முற்றாக இல்லையாகும்படி தன்னை விழுங்கிய போது தான் நித்தியத்துவம் உளதாகும். அஃதாவது உடலுயிர் பூரண அமல மடைந்து அருளாகிக் கரைந்து வெளியாய் — ஞானாகாசத்தில் ஒடுங்கப் பெறும் என்க.

திருமந்திரம்.

அழிகின்ற சாயா புருடனைப் போலக்
கழிகின்ற நீரிற் குமிழியைக் காணி

லெழுகின்ற தீயிற்கற் பூரத்தை யொக்கப்
பொழிகின்ற விவ்வுடற் போமப் பரத்தே.

இரும்பிடை நீரென வெண்ணையுள் வாங்கிப்
பரம்பர மான பரமது விட்டே
புரம்பெற முப்பா ழொளியை விழுங்கி
யிருந்தவென் னந்தி யிதயத்து ளானே.

கரியுண் விளவின் கனிபோ லுயிரு
முரிய பரமுமுன் தேதுஞ் சிவமு
மரிய துரியமே வகிவமு மெல்வாந்
திரிய விழுங்குஞ் சிவபெரு மானே.

(ஊ 8-ம் தந். விசுவக்கிராசம் செ. 1,6,7.)

இவ்வாற்றால்,

“கேட்டில் உறுதி கூட்டு முடைமை”

என்னும் ஔவையார் அமுத வாக்கின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருள் கண்டு கொள்க. மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் “கேட்டில் உறுதி கூட்டும் உடைமை” என்னும் ஔவையார் அமுத வாக்கின் உலகியலுக்கும் உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பிய பொருள் ஒருவாறு உணரத்தகும்.

சுபம்.

“வித்தகம்”

முதல் வருட சஞ்சிகைகள்
புத்தகமாக கட்டப்பட்டன.

முதுகில் தோல்—கலிக்கோ
ரூ. 4—0—0

முழு கலிகோ . . . . ரூ. 3—12—0

முதுகில் கலிகோ—மாப்பில் தாள்
ரூ. 3—8—0

(தபால் செலவு பிரத்தியேகம்)

“வித்தகம்” ஆபீஸ்,
புதுவை.

அறிவிப்பு.

கடிதர்களின்
அபிப்பிராயங்களுக்கு
அவர்களே பொறுப்பாளிகள்.

உண்மை முத்திநிலை ஆராய்ச்சி மறுப்பு.

“வித்தக”ப் பத்திராசிரியர் எழுதியது.

(தொகுதி 2. 38-ம் வாரத் தொடர்ச்சி.)

அப்பர் தேவாரம்

செத்தையேன்சிதம்பநாயேன்செடியனென் அழகுப்பாயும்
பொத்தையேபோற்றிநாளும்புகலிடம்மறியமாட்டேன்
எத்தைநான்பற்றிநீக்கேனிருளறநோக்கமாட்டாக்
கொத்தையேன்செய்வதென்னேகோவல்வீரட்டனீரே.

(ஹை திருக்கோவல் வீரட்டானம் திருநேரிசை செ. 1.)

நீணத்திடையாக்கைபேணிநியமஞ்செய்திருக்கமாட்டேன்
மணத்திடையாட்டம்பேசிக்களேசுற்றமென்னும்
கணத்திடையாட்டப்பட்டுக்காதலா லுண்ணப்பேணும்
குணத்திடையாட்டேன்கோவல்வீரட்டனீரே.

(ஹை செ. 9.)

மக்களேமணந்ததாரமவ்வயிற்றவரையோம்பும்
சிக்குளையழுந்தியீசன் திறம்படேன் தவமதோரேன்
கொப்புளேபோலத்தோன்றியதனுளேமறையக்கண்டும்
இக்களேபரத்தையோம்பஎன்செய்வான் தோன்றினேனே.

(ஹை குறைந்ததிருநேரிசை செ. 2.)

செடிசேருடலமாகிய மல தது மாற்றமடையாமையால்
அப்பர் வருந்தியமையும், அதனை மாற்றி யருளும்படி
அவர் எம்பெருமானை வேண்டியதும் மேலே காட்டிய
செய்யுட்களால் நன்று புலப்படும். இவ்வாறு வருவன பல.
எடுத்துக் காட்டப் புகில் மிக விரியும். பின் அப்பர் பெரு
மானுக்குச் செடி சேருடலம் மாற்ற மடையப் பெற்றமை,

“ஊனத்தைநீக்கிலகறியஎன்னே ஆட்கொண்டவன்”

(ஹை கோயில் திருவிருத்தம் செ. 6.)

எனவும்,

நீற்றினுனிமிர்புன்சடையான்விடை
எற்றினுந்நமைஆளுடையான்புலன்
மார்பற்றினுமயிலாடு துறையென்று
போற்றுவார்க்குமுண்டோபுவிவாழ்க்கையே.

(ஹை திருமயிலாடு துறை திருக்குறந்தொகை செ. 7.)

எனவும்,

“.....இன்பமேஎந்நாளும் துன்பமில்லை”

(திருமறுமாற்றத் திருத்தாண்டகம் செ. 1.)

எனவும் வருவனவற்றால் வெள்ளிடை ஆம்.

சுந்தரர் தேவாரம்.

“நரம்பினோடெலும்புகட்டிநசையினோடியொன்றில்லாக்
குரம்பைவாய்க்குடியிருந் துகுலத்தினால்வாழ்மாட்டேன்
.....”

(ஹை திருவாரூர் பண்- இந்தளம் செ. 5.)

[நசையினோடு இசை ஒன்றில்லாக் குரம்பை — செடி
யார் ஆக்கையாகிய மருளுடம்பு. நசை — அமலப் படி
யேற்றம் பெறுதற் குரிய விமலமான விருப்பம் — விமல
மான அவா. இசை — அமல நாத ஒலி; வாய்மையான
புகழும் ஆம்.]

“உதிரநீரிறைச்சிக்குப்பைஎடுத்த துமலக்குக்கைம்மேல்
வருவதோர்மாயக்கரைவாழ்வதோர்வாழ்வுவேண்டேன்”

(ஹை செ. 8.)

பட்டினத்தடிகள் பாடல்.

நீற்றைப்புனைந்தென்னநீராடப்போயென்னநீம்னமே
மாற்றிப்பிறக்கவகையறிந்தாயில்லாமறைநூல்
எற்றிக்கிடக்குமுழுக்கோடிமந்திரம்என்னகண்டாய்
ஆற்றிற்கிடந்து துறைதெரியாமல்அலைகின்றையே.

கன்னிவனநாதா கன்னிவன்நாதா.

ஐந்துபுலனு மடக்கேனென்குதே
சிந்தைதவிக்கிறதுந் தேறேனென்குதே.

காமக்குரோதம் கடக்கேனென்குதே
நாமேஅரசென்று நாடோறும்எண்ணுதே.

கந்தனை சுன்றருளும் கன்னிவனநாதா
எந்தவித்தத்திலநான் ஏறிப்படருவண்டா.

(ஹை புலம்பல் செ. 11, 12, 20.)

இவற்றால் பட்டினத்தடிகள் படியேற்றம் பெறுதற்
கண் அடைந்த அளவிறந்த துன்பங்கள் நன்று புலப்
படும்.

(தொடரும்.)